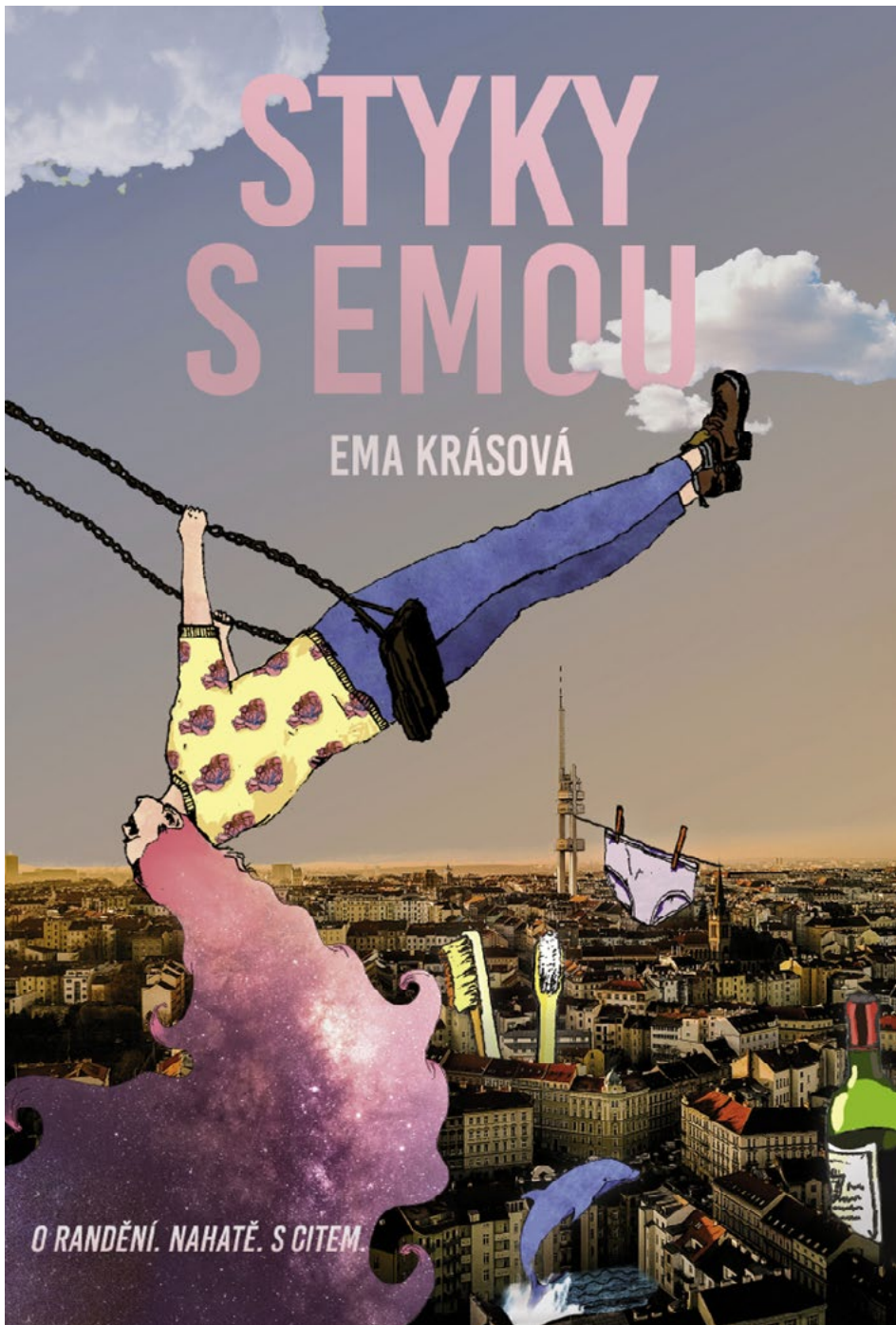

STYKY S EMOU

EMA KRÁSOVÁ

O RANDĚNÍ. NAHATĚ. S CITEM.

Styky s Emou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Ema Krásová

Styky s Emou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STYKY S EMOU

EMA KRÁSOVÁ

Bejt holka v nejlepším věku je to nejlepší,
co se vám může stát.

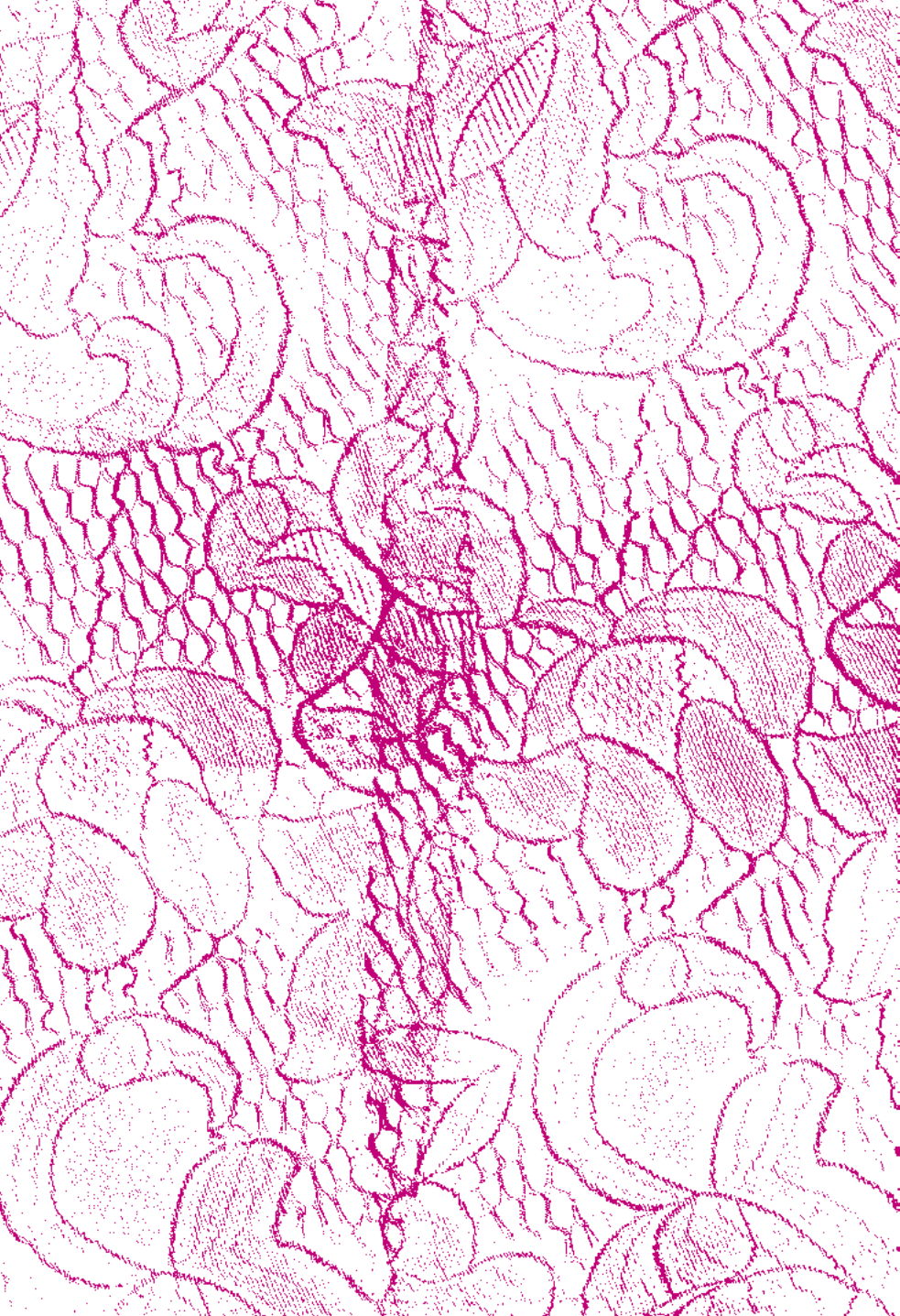
Věnováno těm, kteří hledají lásku i přes to, že občas není k nalezení. Všem mužům, kteří se mnou zvládli aspoň jedno rande. Markovi, za dlouhodobou tvůrčí spolupráci. Inspirativním ženám, které měly na tuhle knihu velký vliv – Aničce, Saše, Faně a hlavně Moňe, za láskyplné čtení všech verzí a to nejlepší přátelství.

OBSAH

#0 / Jedno rande týdně	11
#1 / Rande v baru	17
#2 / Rande s apoštolem	21
PODZIM	25
#3 / Plovoucí rande	26
#4 / Rande v posteli.....	31
#5 / Rande s afričanem.....	35
#6 / Pohřební rande	40
#7 / Autorande.....	44
#8 / Vegetariánské rande	50
#9 / Nouzové rande	55
#10 / Rande s hasičem.....	61
#11 / Rande se šéfem	66
#12 / Intelektuální rande	72
#13 / Rande v Brdech.....	77
#14 / Bipolární rande	82

#15 / Rande v koupelně.....	86
ZIMA.....	93
#16 / Fronta na rande	94
#17 / Sáňkové dvojrande.....	100
#18 / Odpouštěcí rande	105
#19 / Randicí masakr	112
#20 / Rande na uklidnění	118
#21 / Rande se štěstím.....	124
#22 / Rande s bobříkem	129
#23 / Rande s oparem.....	135
#24 / Valentýnské rande	140
#25 / Sexplicitní rande	144
#26 / Rande s bezdomovcem	154
#27 / Rande se superhrdiny.....	159
#28 / Rande s astrofyzikem.....	165
JARO.....	171
#29 / Rande na Řípu.....	172
#30 / Urologické rande.....	177
#31 / Rande s anarchistou	183
#32 / Pohádkové rande.....	189
#33 / Rande po čtvrtáku.....	195
#34 / Rande v IKEMu.....	202
#35 / Snové rande.....	207
#36 / Noční biorande.....	212

#37 / Rande na chilli	218
#38 / Rande bez konfliktů	223
LÉTO	229
#39 / Rande s depresí	230
#40 / Rande na bramborách	236
#41 / Rande s kreditkou	241
#42 / Rande s režisérem	247
#43 / Dekadentní rande	253
#44 / Svatební rande.....	260
#45 / Rande s abstinentem	267
#46 / Rande s tanečníkem	274
#47 / Narozeninové rande	281
#48 / Bratislavské rande.....	288
#49 / Poslední rande.....	294

#0

JEDNO RANDE TÝDNĚ

1. 9. 2018

Jsem zamilovaná.

Tak tuhle radostnou zprávu už ode mě přátelé slyšeli mocrát. Možná i tolikrát, že snad jen prohlášení typu „já tomu nerozumím“ a „mám strašnou kocovinu“ by jí mohly konkurovat.

Všichni už na ta moje vzplanutí reagují docela vlažně. Asi si myslí, že to je jen další z mých zábavných karmických rozptýlení. Kdo ale měl někdy karmu, ví, že to až tak vtipný není.

Snažíte se všemožně rozžehnout plamínek, ale bez úspěchu. Tak projíždíte internetový fóra, zkoumáte diferenciální tlak i termočlánky, voláte technikovi, ptáte se všech kamarádů, co s tím, ale ač by měly být všechny funkce údajně v pořádku, nic nehoří. Za čas si zvyknete. Nosíte víc oblečení, začnete se otužovat a pak si jednou jdete

umejt ruce a máte popáleniny třetího stupně. Je z toho v šoku i ten nevinně se tvářící průtokový ohříváč, který se samovznítí při zdi a který hoří jasným plamenem až do chvíle, než zase z minuty na minutu zhasne.

Takhle možná vypadala všechna má předchozí milostná vzplanutí, ale tentokrát je to jiný. Prostě cítím, že je to doopravdy. Nejen proto, že jsem nikdy nebyla zamilovaná takhle dlouho, ale hlavně kvůli tomu, že Štefan je jinej. Jako jasně, všichni jsou jiný, ale on dělá věci, který na mě maj dobrej vliv. Třeba mě motivuje k abstinenci. Navíc si se mnou píše už rok a půl denně na Facebooku a taky se o mě moc hezky stará, když za ním jednou za čas přijedu do Bratislavy.

Štefan je totiž *zo Slovenska*. Často mi stačí, když jen promluví, a najednou mám problém si vzpomenout, *ako sa volám*, natož na *čo som sa pýtala*... Nic jako pusu mi sice ještě nedal, ale to určitě brzo přijde, prostě je *len taký nesmelý*.

A o čem že si pořád tak píšeme? Třeba o tom, co jíme k snídani, co děláme v práci, s kterými kolegy co řešíme, co jíme k obědu, kdy jdeme z práce nebo co děláme večer – prostě o všem. Dokonce jsme spolu vybrali i jeho nový dům a všechno vybavení, to mě moc bavilo. Několikrát dokonce zmínil, že bychom se asi měli vzít, když si tak

dobře rozumíme, a tak se docela těším, až se zase uvidíme (snad brzy!), a asi si rovnou sbalím i nějaké bílé šaty, kdyby to chtěl rovnou zrealizovat.

Se Štefanem jsme se poznali v práci. Nastupovala jsem na jeho místo a on povýšil na šéfovskou pozici do naší bratislavské pobočky. Strávili jsme spolu tři krásné zaučovací týdny a od té doby si píšeme, někdy dokonce i voláme. Víc teda píšu já, on nemá tolik času, protože hrozně moc pracuje, ale pořád mu říkám, aby se tolik nepřepínal, tak to snad co nejdřív omezí. Poslední dobou mi připadá, že už to s tou prací fakt přehání, protože má ještě míň času než kdy dřív. Rozhodla jsem se tedy vytrhnout ho z přepracování (a z nesmělosti) a poslat mu obraz společně s psaním, ve kterém mu napíšu, co k němu cítím. Blížily se totiž Štefanovy narozeniny, stejně tak jako moje, protože máme narozeniny jen dva týdny od sebe. Říkala jsem si, že to bude skvělé narozeninové překvapení.

Stěžoval si, že to má doma smutný, když tam nemá žádný obrazy, a tak jsem mu akrylem namalovala krásnou zebrou, protože to je jeho oblíbené zvíře, a začala jsem psát svůj druhý milostný dopis v životě.

Ten první jsem psala ve čtrnácti na letním táboře, s podporou dalších pěti kámošek, a tehdy to dopadlo dobře.

Asi za měsíc mi přišla moc milá odpověď a s tím bezva klukem z Roudnice jsme si psali až do chvíle, než jsem ztratila svůj první telefon. Tentokrát jsem měla jistotu, že i kdybych o mobil přišla, nic se nestane, protože Facebook.

Když jsem napsala první variantu svého vyznání o pěti stranách A4, došlo mi, že než by Štefan se svým vytyčeným programem dočetl do konce, budou Vánoce, a protože bych byla ráda, kdybychom se mohli vzít co nejdřív, zkracovala jsem a zkracovala, až z toho byly dvě strany, a pak jsem to ještě trochu upravovala, až jsem byla konečně spokojená.

Všech 63 verzí, čítajících 176 papírů, napsaných během pěti a půl hodiny vlastní rukou, leželo zmuchlaných na koberci. Ta poslední, nejstručnější, už byla v obálce připevněné zezadu obrazu: „Milý Štefane, přeji Ti všechno nejlepší k narozeninám! Jsem do Tebe zamilovaná, zůstane přáteli? S láskou, Ema.“ Vypustila jsem pár více či méně zásadních drobností, které jsem neuměla zestručnit, ale to nejdůležitější tam podle mě zůstalo. Odeslala jsem hrdě balíček do Bratislavy a čekala.

Už druhý den jsem si vůbec nebyla jistá tím, zda jsem spíš neměla odeslat tu pětistránkovou variantu, ve které

se mé sdělení *přece jenom* trochu rozmělnilo, ale už se nedalo nic dělat, a tak jsem jen čekala, až Štefanovi balíček přijde.

Po třech dnech mi Štefan napsal, že dostal doručenkou, ale nemá čas jít na poštu. Po dalších pěti dnech už na poště sice byl, ale neměl čas obraz rozbalit, a když už jsem byla celkem dost netrpělivá, slíbil mi, po dalších pěti dnech, že se na to zítra podívá, že by neměl mít tolik schůzek.

Další den bylo shodou okolností 26. srpna, moje narozeniny, na které mi nejlepší kámoška Kateřina uspořádala parádní oslavu. A chvíli po tom, co jsem sfoukla svíčky na dortu, přišla zpráva od Štefana. No hurá!

Těšila jsem se jak malá, a když jsem si ji přečetla, ztratila jsem řeč...

„Ahoj Ema, ďakujem za obrázok, zebra sa mi veľmi páči. Inak si vtipná ako vždy. Maj krásne narodeniny.“

Vtipná?! Co je vtipnýho na tom, že jsem do někoho zamilovaná?? Následující dvě hodiny jsem strávila s brekem na chatu v pohřební společnosti mých přátel, kteří raději mlčeli, protože nevěděli, jak tahle písmenková přestřelka dopadne. Nakonec jsme si se Štefanem zavolali, aby mi vysvětlil, že jsme se viděli jenom párkrát, že mě má rád jako kamarádku a že se mnou rozhodně nechce chodit, protože mě skoro nezná. Nakonec mi řekl, že si se mnou psal hlavně proto, že jsem tak zábavná. V rozčilení jsem mu položila telefon a on se odpojil.

Ach jo. Tak teď si můžu připsat do životopisu položku „osobní jukebox“, nebo tak něco.

Po roce bez normálního rande, bez sexu, bez alkoholu, ale hlavně bez lásky jsem si objednala ten nejalkoholičtější drink, který v kavárně měli, a vypila ho na ex. Když jsem dopila to pivo, zařekla jsem se všem svým kamarádům, že už si nikdy nebudu s nikým psát

a následující rok a půl půjdu každý týden aspoň na jedno rande, abych odčinila všechno, co tenhle bývalý budoucí manžel stihl způsobit.

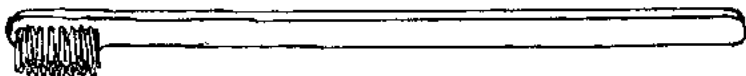
#1

RANDE V BARU

8. 9. 2018

Pár dní po mých narozeninách jsem stála ráno v koupelně a čistila si zuby svým bambusovým kartáčkem a pastou bez SLS. Počítala jsem u toho, kolik že je týdnů v roce a půl, když je teď chci prorandit, a když se mi to povedlo, málem jsem polkla pastu i s kartáčkem. Příště, než něco řeknu, asi bych si měla ověřit, že to pro mě neznamena následujících 78 týdnů potkávat úplně cizí kluky, muže a pány.

Jsem od přírody docela stydlivá, a navíc jsem nikdy nebyla úplně randicí typ, a tak jsem zvažovala, jestli nebude lepší zůstat v klidu doma s kočkama a už nikdy nevyjít ven. Vyplivla jsem pastu do umyvadla, podívala se na

svůj rozespalý obličej a vzpomněla si na Štefana a náš poslední rok a půl dopisování. Ta vzpomínka mě velmi rychle přesvědčila, že mám odhodit stydlivost stranou.

Během pár minut jsem zablokovala Štefana na všech sociálních platformách, nainstalovala Tinder, založila profil na Lidech, začala sledovat seznamku na Óčku, přihlásila se na speed dating a zeptala se ve statusu svých přátel, jestli neví o někom, s kým bych mohla jít na rande.

Tinder se zdál být v rychlosti seznamování rozhodně nejefektivnější. Měla jsem neustále nová a nová propojení s klukama, kteří mě chtěli vidět ideálně ještě ten den večer, což mému napjatému randicímu plánu docela nahrávalo. A tak jsem si domluvila rande s jedním Francouzem, který vypadal sympaticky na fotkách a měl takový milý francouzský humor. Probouzel ve mně vzpomínky na mého kluka ze studií v Paříži, se kterým jsem se občas sice trochu poprala, ale rozhodně jsem se s ním nenudila. Před zrcadlem jsem aktualizovala svůj obličej na nejnovější verzi a vydala se do centra, kde jsme si domluvili schůzku v jednom z tanečních barů.

Přišla jsem dovnitř a všude bylo tolik lidí, že nebylo vidět na krok. Prodrala jsem skrz ně až na druhou stranu baru a podařilo se mi dostat se i do sklepní části a do prvního patra, ale nikoho podobného Jérômovi jsem neviděla. Navíc uvnitř nebyl žádný signál a musela jsem plavat skrz všechny ty lidi zase ven, abych mu napsala, kde je. A když jsem se brodila zpátky ke dveřím, zahlédla jsem ho.

Seděl u stolu hned vedle vstupních dveří, byl mi asi po ramena, měl s sebou dva kamarády podobného vzrůstu a na stole flašku šampaňského. Zhodnotila jsem, že bych si u toho stolu připadala trochu jako namachrovaná Sněhurka, co čeká s partou ještě na další čtyři kámoše. Vyplížila jsem se proto nenápadně před bar a napsala Jérômovi, že jsem ho nenašla.

V tu chvíli mi napsali dva kamarádi, že jdou na lov, jestli nechci jít taky, a tak jsem se docela snadno nechala přesvědčit. Na lovu jsem ještě nikdy nebyla, a když jsem po několikáté zdůraznila, že nezabiju ani mouchu, vysvětlili mi, že jdou sice lovit, ale holky do klubu. Moc klubů jsem neznala, takže se mi jejich plán docela hodil, protože jestli se mám naučit randit, můžu aspoň odkoukat, jak se to dělá.

V klubu bylo hrozně drahý pití, a proto jsem moc nepila, ale o to víc jsem tancovala, což po čase začalo přinášet své ovoce. Zjistila jsem totiž, že tyhle kluby jsou zřejmě plné kluků

na lovu, ale je v nich výrazně méně holek s úmyslem stát se kořistí. Tancovalo jich okolo mě asi deset a všichni vypadali, že mají zájem, ale mně se žádný z nich nelíbil. Vyhlídla jsem si takového tmavookého kluka, který tancoval nenápadně na straně a vypadal podobně vyplašeně jako já. Pak nevím, jak se to stalo, ale ani ne za hodinu jsme tancovali spolu a vzápětí jsme zhodnotili, že v klubu je moc velký hluk a že se půjdeme projít, abychom si mohli v klidu povídat.

Zjistila jsem, že je z Porta a byl v Praze na týden s kamarády, ale už zítra letí domů. Naše hovory nebraly konce, měla jsem pocit, že jsem našla spřízněnou duši a že bychom si takhle mohli povídat třeba celý život. Poslouchal, co říkám, měl takový ten zářivý úsměv přes celý obličej a v angličtině portugalský přízvuk. Dveřmi mě nechával projít zásadně první a nesl mi tašku až před dům. Tam se zmínil, že nemá kde přespat. Jelikož jsem slušně vychovaná dívka, nemohla jsem přece nechat spát takového sympatáka na ulici, tak jsem ho u sebe na noc ubytovala.

Ráno kolem šesté jsem zaslechla šramot v předsíni, zvedla jsem se z postele a šla se podívat, co se děje. Zjistila jsem, že tam stojí rozespálý Portugalec, plně oblečený a připravený k útěku, jenom nemůže najít místo, kam dávám klíče, a tak šramotí... Stál tam stejně rozpačitě, jako včera tancoval v tom klubu, a jen tak mimochodem mi přál dobré ráno.

Říkal, že mě nechtěl budit, ale že už musí na letiště. No tak jsem se oblékla, odemkla mu a šla ho posadit na tramvaj.

Když jsem se vrátila domů, zjistila jsem, že mu v zápalu boje s mojí předsíní vypadl na zem značně použitý bílý kartáček na zuby. Kdybych večer věděla, že má v batohu plastovej kartáček, nepustila bych ho ani do mezipatra. Úplně jsem zapoměla, že se takový věci ještě vyráběj.

#2

RANDE S APOŠTOLEM

15. 9. 2018

Polyamory nikdy nebyly mou silnou stránkou. Četla jsem o tom hodně, ale pořád si tak nějak myslím, že k jednomu muži by měla patřit jedna žena, nebo muž a naopak. Na vysoké škole jsem sice měla období, kdy jsem si pohrávala s myšlenkou, že by bylo možná lepší, kdybych chodila s více klukama najednou, ale bylo to zřejmě jenom díky neschopnosti mého tehdejšího chlapce mě uspokojit, a tak jsem doufala, že by se to mohlo zlepšit, kdyby nás tam bylo víc.

Tenhle nápad jsem ale brzy opustila. Trochu mě proto překvapilo, když jsem najednou na Tinderu už několik dní komunikovala se čtyřma klukama. Se všema jsem si přitom důvěrně dopisovala a domlouvala si rande. Jmenovali se Matouš, Marek, Lukáš a Jan, a to biblický poselství na mě bylo vůbec trochu moc. Každý byl trochu jinak vtipnej a trochu jinak hezkej, ale nejvtipnější z nich byl Matouš, a proto jsem se rozhodla, že půjde na řadu první.

Přestože byl fakt zábavnej a chytřej, neustále mi opakoval, že na to dopisování moc není a že by se radši potkal. Odpověděla jsem mu na to, že mu psaní docela jde, abych ho uklidnila, a vysvětlila mu, že se mi ven moc nechce, protože mám mastný vlasy a všechno oblečení buď v pračce, nebo na šňůře, ale jestli mu nevadí, že budu možná trochu odpudivá, tak půjdu. Řekl mi, že má rád přírodní holky, a tak jsem si ani nevyčistila zuby, což před rande většinou dělám (jen tak pro jistotu), a šla jsem.

Ten den bylo docela ošklivo a foukal vítr, a když jsme se spolu pod vysílačem potkali, ani se mi na první pohled moc nelíbil. Na druhý pohled byl ale docela sympatickej, vysokej, pořád se nervózně usmíval a na prvním rohu do mě nalil svařák, tak jsem se s ním šla projít do parku.

Byla to vlastně docela zábava, a když jsem pomalu začínala střízlivět, dostala jsem další svařák, aby mi náhodou nebyla zima. Po čase jsem si začala všimnout jeho krásných hnědých očí a okouzlujícího vystupování. Byla jsem si čím dál tím víc jistá, že mě rozhodně nenechá vystřízlivět a že to určitě nebude jeho první slepé rande. Velmi obratně se vyhýbal jakýmkoli odpovědím na otázky o něm a velmi starostlivě se mě ptal na úplně všechno o mně. Chodili jsme spolu parkem, smáli se všemu možnému, přelézali ploty, skákali do kaluží, a nikdo by neřekl, že jsme se nikdy předtím neviděli.

Byla to taková zábava, že jsme najednou stáli u něj před domem a on mi představoval tajný plán, který prý se mnou má. Tak jsem se otočila a šla domů. V myšlenkách... Ve skutečnosti jsem najednou byla v předsíni jeho malého bytu, který nepořádkem až nápadně připomínal ten můj, Matouš mě opřel zády o zeď a políbil. „Proboha, to bylo strašný,“ řekla jsem si v duchu a najednou slyším: „To bylo strašný, co?“ Oba dva jsme se zasmáli a zkusili to znovu. Jenže se nic nezměnilo. Pořád to bylo jak líbat spolužáka z pátý třídy, až na to, že jsem se v pátý třídě s nikým nelíbala.

Zdávalo se, že moje pusa je moc malá a jeho moc velká, takže to fyzicky prostě nejde dohromady. Přemýšlela jsem, jestli mám jít radši domů, anebo jestli si můžem zahrát

aspoň nějakou deskovku, ale jak jsme tam tak v té před-síni stáli, dostal Matouš geniální nápad. Začal mě líbat na krk a všude jinde mimo pusu, čímž se problém vlastně vyřešil. Mohli jsme tedy postupovat dále do bytu, kde byl opravdu neskutečný nepořádek. Dopracovali jsme se překvapivě až k posteli a tam se ukázalo, že ač podle líbání to nevypadalo vůbec nadějně, ve všech ostatních ohledech převyšoval veškerá má očekávání a věděl i o tom, že holky to chtějí taky. Navíc chtěl, abych zůstala až do rána, půjčil mi triko na spaní a mluvil o tom, co budeme dělat, až se příště uvidíme. Připadala jsem si jako v pohádce.

Bylo nebylo ráno a já jsem dostala k snídani černý čaj do hrnku, kterej jsem si radši nejdřív umyla, a palmáčovou tyčinku, kterou bych samozřejmě nejedla, kdybych neměla takový hlad. Bylo to milé. Matouš vypadal, že nikam nechce odcházet, pravděpodobně i proto, že jsme byli u něj v bytě, a taky se zdálo, že si chce povídat u snídaně. Navíc, byl pořád stejně vtipnej.

Po snídani jsem vrátila triko, a přestože venku pořád přišelo, Matouš mě doprovodil na tramvaj a dal mi opravdovou pusu na rozloučenou, což bylo trochu ambivalentní, ale fajn. Když jsem odjížděla, byla jsem si docela jistá, že tohle je kluk, kterého chci rozhodně vidět znovu. A znovu. A znovu. A tak.

#3

PLOVOUCÍ RANDE

22. 9. 2018

Minulý týden se moje nejlepší kamarádka Kateřina přestěhovala na Bali. Při prohlížení záplavy obrázků všech těch opálených polonahých týpků, co ji po balijsku balí, jsem si říkala, že bych se vlastně taky klidně někam odstěhovala.

V práci jsem to teď měla trochu nahnutý. Měnila se mi šéfová a já jsem byla její pravá ruka, takže tady byla docela velká šance, že už brzo budu mít spoustu času (akorát asi ne spoustu peněz) na to, abych někam vycestovala. Pro rozptýlení svého splínu a nejistoty jsem se rozhodla využít posledních teplých dnů a naplánovat si další rande na biotopu...

Vzhledem k tomu, že jsem se domluvila s klukem původem z Trenčína, nabyla jsem pocitu, že už vlastně do ciziny pomalu mířím. Marek byl jeden z mých tří zbývajících

tinderových společníků. Už jenom tři, protože Matouš se od roztomilého rozloučení u tramvaje odmlčel (už celých pět dní!). Nemusela jsem mít proto ani výčitky, že se jdu potkat s někým jiným. Po zkušenostech se Štefanem (stále zablokovaným na všech sociálních sítích) už nemám v plánu promarnit ani vteřinu svého života, takže jsem se rozhodla, že nebudu na nic čekat a půjdu v klidu plavat.

Marek neměl auto, ale bydlel cestou, tak jsem ho vyzvedla a jeli jsme. Díky tomu jsem pochopila, že seznamovat se s někým v autě během řízení není asi ten nejlepší nápad. Místo poslouchání detailů jistě dojemného příběhu o chlapci *zo Slovenska, ktorý sa vypracoval z nuly na veľkého manažéra*, jsem musela sledovat silnici a okolní auta, abychom *nenabúrali*. Jen mě tak napadalo, proč mě jako velký manažer nevyzvedl svojí nafrčenou károu před domem a musíme se hrkat k vodě svým Kevinem, dvacetiletým Suzukim.

Vystoupili jsme u biotopu a vystáli si kilometrovou frontu, protože celá Praha se zřejmě rozhodla využít posledního teplého dne. A už po půl hodině blízkého kontaktu se zpocenými vodochtivými spolupražáky jsme konečně mohli skočit do vody.

Po chvíli plavání s Markem, teda Majkem, protože „*kamaráti mi hovoria Majko*“, jsem pochopila, že dneska už mluvit nebudu. Konečně si můžu vyzkoušet svou dovednost

naslouchání, se kterou možná mívám někdy trochu problém. Dnes ale *nie*. Vyprávění bylo tak poutavé, že jsem zvládla zároveň sledovat takové ty zelené věci plavající na hladině a představovat si, co všechno asi žije ve vodě, v níž plaveme my a celý zbytek Prahy (do kterého jsme pravidelně naráželi). Majko mi trochu připomínal Štefana, protože mluvil slovensky, a trochu Matouše, protože to byl taky kluk. Z meditativního přemýšlení nad planktonem mě vytrhla až otázka: „*Nechceš sa potom so mnou ísť prejsť do lesa?*“

Někdo by si asi řekl, že je to úchyl a ruce pryč, protože má beztak v koupací tašce schovanou motorovou pilu, lopatu a liščí ohon, ale já jsem už v polovině monologu pochopila, že milý Majko bude romantická duše, a tak mě to v tomhle směru nevydělilo. Marek se odmlčel a čekal, co odpovím, což od něj bylo ohleduplné, protože nerada lidem skáču do řeči. Obzvlášť, když mi položí otázku. Nakonec jsem odpověděla: „Proč ne?“ A bylo to taky to poslední, co jsem na dlouhou dobu řekla.

Byla jsem vlastně docela zvědavá, jaké to je, strávit večer projednou s někým romantickým. Převezla jsem nás

k lesu, a když jsme popošli kousek dál, měl Marek opravdu v tašce překvapení. Dovedl mě ke skále s výhledem do údolí, a když jsme stáli na kraji, nestrčil mě, jak jsem se trochu obávala, ale vytáhl malý piknik a deku, na které jsme mohli pozorovat západ slunce. Je až děsivý, s jakou samozřejmostí se vám dějou ty věci, který chcete, aby se vám děly s těma, na kterých vám záleží, jedině s těma, kteří jsou vám ukradení. Seděla jsem na kraji skály, koukala na pomalu zacházející sluníčko, jedla hroznové víno a přála si, aby vedle mě seděl někdo, kdo pořád tolik nemluví.

Nevím, jestli to bylo tím, že byl nervózní, ale Majko prostě od chvíle, co jsme se potkali, prakticky nezavřel pusu. Ne že bych nerada poslouchala slovenštinu, ale v dlouhodobém měřítku, bez možnosti cokoli říct na oplátku, mě to vlastně trochu rozčilovalo. Navíc ne všemu jsem úplně rozuměla, ale bylo mi trapný se ptát, a tak jsem to vzala jako takový intenzivní jazykový kurz a nevyrušovala jsem. Povídal mi o své rodině, o svých kamarádech, o svém kole, o své babičce, o své sestře, prostě o všem svém, ale spíš jsem měla pocit, že tak trochu onanuje sám nad sebou a je mu jedno s kým.

Když se začalo stmívat, došlo mi, že se docela dost bojím potmě v lese. Využila jsem několika Majkových nádechů mezi souvětími, zvedla nás a odvelela do auta. Až

v průběhu cesty ke Kevinovi se mezi námi rozvinul blízký vztah. Marek totiž přestal mluvit (kdoví proč) a já měla takovej strach, že jsem ho chytla za ruku a křečovitě se držela. Okolo lítaly světlušky a spousta dalších broučků a já jsem se konečně začínala bát toho týpka s motorovkou. Velmi rychle jsme naskákali do auta a já jsem hodila Marka až před dům, kde mě na rozloučenou „vášnivě“ políbil. A v tu chvíli jsem si byla naprosto jistá, že tenhle kluk není pro mě, pokud jsem si tím nebyla jistá už předtím.

Vzpomněla jsem si na Kát'u a řekla mu tu smutnou zprávu – příští týden se vlastně stěhuju na Bali. Majko trochu zklamaně vystoupil, jen mi řekl, ať mu dám vědět, až se vrátím. „To víš, že dám.“

Další den jsem měla poznat novou šéfovou. Rozhodla jsem se, že na ni zapůsobím natolik, že prostě nebude mít možnost si mě neoblíbit. Když jsem se přišla seznámit, pochopila jsem, že nehrozí, abych se jí nelíbila. Nová šéfová se totiž jmenuje Marek a pochází z Trenčína. Takže myslím, že budu mít ještě spoustu možností se za Kateřinou opravdu odstěhovat.